

Kölni diákcseré

(Budapest, április 29.–május 6., Köln, június 17–24.)

Idén iskolánk nyolcadikos és kilencedikes németesei egy diákcserében vettek részt Szabó Éva és Havasi Helga tanárnők szervezésében. Először a német cserepartnerek jöttek el hozzánk, majd mi látogattuk meg őket Kölnben.

Utazásunk nem sokkal a tanév vége után kezdődött. A repülő este indult, de biztosan állíthatom, egész nap már mindenki indulásra készen állt. Na, jó talán mégsem. Elvégre minden fiatal elköveti azt a hibát, hogy tíz perccel az indulás előtt kezd el pakolni, vagy átpakolni, vagy szortírozni. Szerencsére azért senki sem késte le a gépet, pár óra múlva már landoltunk is Kölnben – kezdődhetett a kaland.

Másnap az első két tanítási órán megismerhettük, milyen az oktatás külföldön. Unatkozó diákok, akik kellenélül készítik el a feladataikat, tanárok, akik próbálják a legjobbat nyújtani, és szünetek, amikor ugyanúgy zeng az iskola a tanulóktól, mint bárhol máshol – otthon éreztük magunkat. Az órák után a könyvtárban találkoztunk, amit szemmel láthatólag az iskola tanulói is kedveltek, használtak – ilyet sem látni mindennap. Mi pedig beszélgettünk és ámuldoztunk mindenben, akkor is, ha nem volt rá szükség. Hiszen lehet, hogy nálunk is vannak iskolák, de ez egy német iskola! És német levegő vett minket körül! Milyen menő ez már. Délután végigsétáltunk a város hangulatos utcáin, majd megcsodáltuk a kölni dómot. A toronyba is föl lehetett menni, és lábfájást is lehetett kapni, ha fölmentünk a toronyba.

A következő két napban tanítási szünet volt, így csütörtökön átlibegőztünk a Rajna-parkba piknikezni, pénteken pedig az iskola franciás tanulóival Belgiumba utaztunk, ahol valódi nyelvi kavalkádban volt részünk.

A hétvégét a családokkal töltöttük, s mivel szombaton világbajnoki focimeccs volt, ráadásul Németország játszott, így száz százalék, hogy mindenki azt nézte. Egyesek nyugis kerti parti keretében, mások egy kicsit – hogy is mondjam – vadabbul.

A hétfői nap bizonyult kétségkívül a legjobbnak. Egy FantasiaLand nevű vidámparkba mentünk és az egész napot ott töltöttük. Ha a hajdani magyar Vidámparkhoz kéne hasonlítanom, csak annyit mondanék, hogy nagyobb. És jobb, és izgalmasabb. Az egész hely országok szerint tematikusan fedezhető fel, volt ott Kínától kezdve Amerikáig minden. Hullámvasutak kanyarogtak mindenfelé, vizes, átpördülős, gyors vagy épp olyan, amelyik vaksötétben száguldott. A bátrabbak kipróbálták az extrém játékokat is, mások már azok pusztá látványától is rosszul lettek. Nemhogy kipróbálni, de bejárni sem tudtunk mindent, amit szerettünk volna. Kicsit könyörögnünk kellett tanárainknak, hogy maradjunk még pár órát, és sikerrel jártunk.

Az utolsó napi iskolai programok után délután jó turistához méltóan szabadidőnket vásárlásra fordítottuk. Fájó szívvel ugyan, de nem sokkal később már összecsomagolt holminkkal álltunk a repülőtéren készen arra, hogy hazarepüljünk. Mindent egybevetve, az egész diákcseré felejthetetlen élménynek bizonyult mindannyiunk számára.

Nagy Katica (8. a)